

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยในเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ไว้ดังนี้

1. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ยังโสดจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีครอบครัวแล้ว
2. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาสูง
3. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ประกอบอาชีพ
4. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุขจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข
5. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด
6. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนที่ไม่เคยกระทำคามผิด
7. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย
8. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ครอบครัวต่ำจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ครอบครัวสูง

9. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระหนี้สินจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สิน

10. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัวจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัว

11. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีคนในครอบครัวหรือเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีคนในครอบครัวหรือเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด

ในการนำเสนอข้อมูลผลการศึกษาค้นคว้า ได้จำแนกออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระ โดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman rank correlation)

5.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square)

ผลการศึกษาและวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

5.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ

การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ อันประกอบด้วย สถานภาพสมรส การศึกษา ความสัมพันธ์กับผู้เสียหายภาระหนี้สิน อาชีพ สภาพถิ่นที่อยู่ รายได้ของครอบครัว ภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว การคบเพื่อน พฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข และประวัติการกระทำผิดของบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติ รวม 11 ด้าน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ การวิจัยตามกรอบแนวคิดเป็นการทดสอบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งหมด เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง (X_1 X_{11}) ว่าตัวแปรแต่ละตัวนั้นมีอิทธิพลหรือเกี่ยวข้องกับ ตัวแปรตามอย่างไร จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน

และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์และระดับความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอิสระส่วนมากมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำถึงต่ำมาก เนื่องจากค่าสหสัมพันธ์มีค่าต่ำกว่า 0.05 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระในการศึกษาวิจัย

	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11
X1	1.000										
X2	0.080	1.000									
X3	0.149	0.356*	1.000								
X4	-.280	0.299	0.149	1.000							
X5	-.211	-.261	-.381*	-.331*	1.000						
X6	0.083	0.094	0.000	0.316	-.333	1.000					
X7	0.040	-.120	0.149	-.040	-.030	0.063	1.000				
X8	-.126	-.331	-.471**	-.063	0.238	0.100	-.126	1.000			
X9	-.135	0.191	0.050	-.067	0.223	-.213	0.067	0.107	1.000		
X10	0.447*	-.134	-.111	-.447*	0.202	-.141	-.089	0.000	-.302	1.000	
X11	0.224	-.200	-.111	-.224	-.101	0.354	0.224	0.117	-.452*	0.167	1.000

หมายเหตุ * หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

X1 หมายถึง สถานภาพสมรส

X2 หมายถึง ระดับการศึกษา

X3 หมายถึง อาชีพ

X4 หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข

X5 หมายถึง สภาพถิ่นที่อยู่

X6 หมายถึง การคบเพื่อน

X7 หมายถึง ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย

X8 หมายถึง รายได้ของครอบครัว

X9 หมายถึง ภาวะหนีสิน

X10 หมายถึง ภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

X11 หมายถึง ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวหรือเครือญาติ

5.2 การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square)

สมมติฐานข้อที่ 1: ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ยังโสดจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีครอบครัวแล้ว

ตารางที่ 30 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง สถานภาพการสมรส และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพการสมรส	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
โสด	64 (25.6%)	133 (53.2)	197 (78.8%)
มีครอบครัวแล้ว	23 (9.2%)	30 (12%)	53 (21.2%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-Square = 2.190

Significance = 0.139

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านสถานภาพการสมรสของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีสถานภาพโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 25.6 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มี

ครอบครัวยแล้วซึ่งจะสมรสโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ก็ตามร้อยละ 9.2 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง สถานภาพการสมรสของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่าได้ค่า Chi-Square = 2.190 และค่า Significance = 0.139 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านสถานภาพการสมรสของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีสถานภาพโสดและผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีครอบครัวแล้วไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีสถานภาพโสดหรือมีครอบครัวแล้วก็ตามจะกระทำความผิดคดีในอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 2 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาสูง

ตารางที่ 31 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษา และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
การศึกษาต่ำ	52 (20.8%)	94 (37.6%)	146 (58.4%)
การศึกษาสูง	35 (14%)	69 (27.6%)	104 (41.6%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.103

Significance = 0.748

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านระดับการศึกษาของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาในระดับต่ำ คือ ได้รับการศึกษต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ลงมา รวมถึงผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่เคยได้รับการศึกษาใดๆ เลย ส่วนใหญ่ร้อยละ 20.8 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ได้รับการศึกษาในระดับสูง กล่าวคือ ได้รับการศึกษาดั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไป ร้อยละ 14 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.103 และค่า Significance = 0.748 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านระดับการศึกษาของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มกับระดับการศึกษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีการศึกษาในระดับต่ำหรือสูงก็ตามจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ประกอบอาชีพ

ตารางที่ 32 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง อาชีพ และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	10 (4%)	33 (13.2%)	43 (17.2%)
ประกอบอาชีพ	77 (30.8%)	130 (52%)	207 (82.8%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 3.050

Significance = 0.081

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านระดับอาชีพของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ประกอบอาชีพสุจริตหรือมีงานทำเป็นหลักแหล่ง ส่วนใหญ่ร้อยละ 30.8 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้หมายความว่าผู้ที่ไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง อยู่ในระหว่างหางาน และผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ ร้อยละ 4 จะกระทำ ความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูง และเมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ ระหว่างการประกอบอาชีพของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดใน คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 3.050 และค่า Significance = 0.081 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านอาชีพของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในการทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับ ความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มี อาชีพ และผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีอาชีพไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน จึงสามารถสรุป ได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะประกอบอาชีพหรือไม่ก็ตามจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 4 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุขจะ
 กระทำความคิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่า
 ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข

ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข และระดับ
 ความรุนแรงของการกระทำความคิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเกี่ยวข้องกับ อบายมุข	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่เกี่ยวข้อง	11 (4.4%)	23 (9.2%)	34 (13.6%)
เกี่ยวข้อง	76 (30.4%)	140 (56%)	216 (86.4%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.104

Significance = 0.747

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านพฤติกรรม
 เกี่ยวข้องกับอบายมุขของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความคิดในคดี
 อุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดี
 ชิงทรัพย์ พบว่า ผู้กระทำผิด วัยหนุ่มที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุขส่วนใหญ่ร้อยละ 56
 กระทำความคิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม
 ที่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข ร้อยละ 9.2 กระทำความคิดในคดีอุกฉกรรจ์และ
 สะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงต่ำ

เมื่อทำการทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข
 กับระดับความรุนแรงในการกระทำความคิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยค่าสถิติ
 Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.104 และค่า

Significance = 0.747 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนั้นในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข กับ ระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด ซึ่งสามารถจำแนกสรุปได้ดังนี้

4.1 พฤติกรรมการดื่มสุรา

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการดื่มสุราของผู้กระทำความผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.150 และค่า Significance = 0.699 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 พฤติกรรมการสูบบุหรี่

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้กระทำความผิดวัยหนุ่มกับ ระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.941 และค่า Significance = 0.332 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3 พฤติกรรมการเสพยาเสพติด

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเสพยาเสพติดของผู้กระทำความผิดวัยหนุ่มกับ ระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 1.716 และค่า Significance = 0.424

ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.4 พฤติกรรมการเล่นการพนัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเล่นการพนันของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 3.820 และค่า Significance = 0.051 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.5 พฤติกรรมการเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยค่าสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 1.679 และค่า Significance = 0.195 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้าน พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอธิบายของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอธิบายและผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอธิบายไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอธิบายหรือไม่ก็ตามจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 5 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด

ตารางที่ 34 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง สภาพถิ่นที่อยู่ และระดับความรุนแรงของการกระทำ ความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพถิ่นที่อยู่	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่มีการกระทำผิด	27 (10.8%)	38 (15.2%)	65 (26%)
มีการกระทำผิด	60 (24%)	125 (50%)	185 (74%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 1.758

Significance = 0.185

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านสภาพถิ่นที่อยู่ของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำ ความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีสภาพถิ่นที่อยู่มีการกระทำผิดปรากฏให้เห็นเป็นครั้งคราวและเป็นประจำส่วนใหญ่อ้อยละ 50 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีสภาพถิ่นที่อยู่ไม่มีการกระทำ ความผิดปรากฏให้เห็นเลย คิดเป็นร้อยละ 15.2 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง สภาพถิ่นที่อยู่ของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำ ความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 1.758 และค่า Significance = 0.185 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านสภาพถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในการทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีถิ่นที่อยู่มีการทำความผิดปรากฏให้เห็น และผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีถิ่นที่อยู่ไม่มีการทำความผิดปรากฏให้เห็นไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มซึ่งพักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการทำความผิดปรากฏให้เห็นหรือไม่ก็ตามจะทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 6 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดจะทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนที่ไม่เคยทำความผิด

ตารางที่ 35 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การคบเพื่อน และระดับความรุนแรงของการทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

การคบเพื่อน	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่เคยกระทำผิด	56 (22.4%)	83 (33.2%)	139 (55.6%)
เคยกระทำผิด	31 (12.4%)	80 (32%)	111 (44.4%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 4.155

Significance = 0.042

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านการคบเพื่อนของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนเคยกระทำผิดโดยจะถูกจับกุมดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 32 จะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ในส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด ร้อยละ 33.2 จะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง การคบเพื่อนของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 4.155 และค่า Significance = 0.042 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การคบเพื่อนของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มมีความสัมพันธ์กับกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่แตกต่างกัน แต่เป็นความสัมพันธ์ไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ สมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดจะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนที่ไม่เคยกระทำผิดและเมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์แล้ว ผลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดมาก่อนกลับกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูงในสัดส่วนที่น้อยกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิดมาก่อน และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏขึ้นเป็นไปในลักษณะตรงข้ามกับสมมติฐานการวิจัย หากพิจารณาอีกมิติหนึ่งในมุมกลับ ด้านทฤษฎีของ Sutherland ซึ่งผู้วิจัยได้อ้างไว้เมื่อตอนต้นเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ สรุปได้ว่า พฤติกรรมอาชญากรรมสามารถเรียนรู้กันได้ โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิด ภายในกลุ่ม และพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้น ขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงเวลาและความสม่ำเสมอในการติดต่อสัมพันธ์กัน ดังนั้นเมื่อผู้กระทำผิดวัยหนุ่มคบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดมาก่อน กล่าวคือ ได้ใกล้ชิดมีการติดต่อกับผู้ซึ่งมีพฤติกรรมเป็นอาชญากร ย่อมน่าที่จะเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว ดังนั้นผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดมาก่อน

ควรจะมีพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน คือ เป็นอาชญากรในที่สุด แต่จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลับปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำความผิดมาก่อนกลับกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงสูงในสัดส่วนที่น้อยกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน สำหรับสาเหตุที่ข้อมูลปรากฏเช่นนี้ เหตุผลประการแรกอาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นผู้กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งเป็นกลุ่มคดีที่มีความรุนแรงและร้ายแรงที่สุด ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองตนเองว่าเป็นบุคคลที่สังคมไม่ต้องการเป็นอาชญากรร้ายแรงและเป็นคนไม่ดี ส่งผลให้เพื่อน ๆ ที่คบหาสมาคมอยู่ด้วยในกลุ่มซึ่งมีทั้งดีและไม่ดี จะถูกมองไปในทางที่ดีขึ้นเพราะผู้กระทำผิดวัยหนุ่มจะนำมาเปรียบเทียบกับตนเอง ทำให้ข้อมูลปรากฏในลักษณะดังกล่าว

เหตุผลประการต่อมา อาจเนื่องมาจากผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำความผิดได้เห็นถึงผลลัพธ์หรือสิ่งที่จะตามมาหลังจากที่เพื่อนได้ลงมือกระทำความผิด ซึ่งอาจถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดี หรือประกาศจับ ตามล่า ต้องหลบซ่อนจนขาดอิสรภาพในการดำเนินชีวิตเช่นคนปกติทั่วไป ทำให้เกิดการเรียนรู้ถึงผลกระทบที่จะตามมาหลังจากกระทำความผิด และไม่ต้องการที่จะได้รับผลดังกล่าวจึงหลีกเลี่ยงที่จะกระทำความผิด ในทางกลับกันผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนกลับไม่ได้รับการเรียนรู้หรือมองไม่เห็นภาพผลกระทบที่จะตามมาหลังจากที่กระทำความผิดไป ทำให้ไม่เกิดความเกรงกลัวและกล้าที่จะกระทำความผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อีกทั้งกลุ่มคดีที่ทำการศึกษาวิจัยนี้เป็นคดีที่มีความรุนแรงสูง และส่วนใหญ่เกิดจากอารมณ์ชั่ววูบ ขาดความยับยั้งชั่งใจ ดังนั้นประสบการณ์ในอดีตจะเป็นตัวสร้างภูมิคุ้มกันหรือทำให้ผู้กระทำผิดเหล่านั้นมีความคิด สามารถควบคุมสติก่อนจะตัดสินใจกระทำการใดได้ดีขึ้น จึงเป็นไปได้ว่า การคบเพื่อนซึ่งเคยกระทำความผิดมาก่อนของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มอาจส่งผลให้พวกเขากระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงในสัดส่วนที่น้อยกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน

สมมติฐานข้อที่ 7 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย

ตารางที่ 36 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

ความสัมพันธ์กับ ผู้เสียหาย	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่มี	62 (24.8%)	134 (53.6%)	196 (78.4%)
มี	25 (10%)	29 (11.6%)	54 (21.6%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 4.429

Significance = 0.035

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านความสัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือเหยื่อของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมาก่อน ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.6 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย ร้อยละ 11.6 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือเหยื่อของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 4.429 และค่า

Significance = 0.035 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านความสัมพันธ์กับผู้เสียหายของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย และผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือเหยื่อของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่แตกต่างกัน

จากผลการวิเคราะห์ปรากฏข้อมูลซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานการวิจัย และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือเหยื่อของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มกับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญมีความสัมพันธ์กัน จากแนวคิดทฤษฎีที่อ้างถึงในตอนต้นและจากสภาพความเป็นจริง การกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญเป็นคดีที่มีความรุนแรงและมีอัตราโทษสูง ประกอบด้วยคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ การที่ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มจะลงมือกระทำความผิดได้ย่อมต้องเกิดจากความคับข้องใจ ความกดดัน และความอัดอั้นจนไม่สามารถที่จะยับยั้งซึ่งใจที่จะลงมือกระทำความผิดได้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ย่อมต้องเกิดจากความอาฆาต เคียดแค้นมาเป็นระยะเวลาพอสมควร อีกทั้งในการปล้นทรัพย์หรือชิงทรัพย์นั้น ผู้กระทำผิดจะต้องทราบข้อมูลว่าเหยื่อหรือผู้เสียหายมีทรัพย์สมบัติ ไม่อยู่ในสภาวะที่จะต่อสู้หรือขัดขืนได้ คู่มีค่ากับความเสี่ยงเมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มย่อมต้องมีความรู้จักคุ้นเคยกับเหยื่อหรือผู้เสียหายมาก่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาเพราะต้องทราบดีว่า อัตราโทษนั้นสูง มีโทษถึงประหารชีวิต แต่เหตุที่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏเช่นนี้ เมื่อมองในมุมกลับ ในสังคมไทยซึ่งมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ คนในสังคมมีเมตตาปราณี เชื่อในกฎแห่งกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุคคลคุ้นเคยย่อมต้องมีความเอื้ออาทร เห็นอกเห็นใจกันยิ่งกว่าบุคคลภายนอกซึ่งไม่รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน ดังนั้นในการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เมื่อผู้เสียหายหรือเหยื่อเป็นบุคคล

คุ้นเคย รู้จักมักคุ้นกันมาก่อนทำให้ความรุนแรงในการกระทำคามผิดย่อมลดลงตามไปด้วย เกิดความเห็นอกเห็นใจเหยื่อ และกลับเลือกเหยื่อเป็นบุคคลที่ตนไม่รู้จักแทน ซึ่งสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้กระทำผิดด้วยเหตุนี้ไม่ต้องการที่จะเลือกเหยื่อหรือผู้เสียหายเป็นบุคคลซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน เนื่องจากเกรงว่า ผู้เสียหายหรือเหยื่อจะสามารถจดจำตำหนิรูปพรรณหรือแม้กระทั่งเสียงของตนได้ ทำให้แนวโน้มและความสัมพันธ์กันระหว่างระดับความรุนแรงในการกระทำคามผิดกับความสัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือเหยื่อเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 8 : ผู้กระทำผิดด้วยเหตุนี้ที่มีรายได้ครอบครัวต่ำจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดด้วยเหตุนี้ที่มีรายได้ครอบครัวสูง

ตารางที่ 37 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง รายได้ของครอบครัว และระดับความรุนแรงของการกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ของครอบครัว	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
รายได้สูง	51 (20.4%)	94 (37.6%)	145 (58%)
รายได้ต่ำ	36 (14.4%)	69 (27.6%)	105 (42%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.021

Significance = 0.884

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านรายได้ครอบครัวของผู้กระทำผิดด้วยเหตุนี้ กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดด้วยเหตุนี้ที่มีรายได้ครอบครัวสูง ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.6

จะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำ คิดเป็นร้อยละ 27.6 จะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง รายได้ของครอบครัวของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงของการกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.021 และค่า Significance = 0.884 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านรายได้ของครอบครัวของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับระดับความรุนแรงในการกระทำคามผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ของครอบครัวสูง และผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีรายได้ของครอบครัวในระดับสูงหรือระดับต่ำก็ตามจะกระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ ๑ : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาวะหนีสินจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาวะหนีสิน

ตารางที่ 38 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะหนีสิน และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

ภาวะหนีสิน	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
มี	27 (10.8%)	57 (22.8%)	84 (33.6%)
ไม่มี	60 (24%)	106 (42.4%)	166 (66.4%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.394

Significance = 0.530

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านภาวะหนีสิน กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาวะหนีสิน ส่วนใหญ่ร้อยละ 22.8 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาวะหนีสินจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ร้อยละ 42.4

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างภาวะหนีสินของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.394 และค่า Significance = 0.530

ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านภาระหนี้สินของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในการทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระหนี้สินและผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สินไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีภาระหนี้สินหรือไม่ก็ตามจะทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 10 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัวจะทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัว

ตารางที่ 39 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

ภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
มี	49 (19.6%)	84 (33.6%)	133 (53.2%)
ไม่มี	38 (15.2%)	79 (31.6%)	117 (46.8%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.522

Significance = 0.470

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ และคดีชิงทรัพย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวส่วนใหญ่อ้อยละ 33.6 จะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ร้อยละ 31.6

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.522 และค่า Significance = 0.470 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงถือว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในการกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวและผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน จึงสรุปได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีภาวะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวหรือไม่ก็ตามจะกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 11 : ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีคนในครอบครัวหรือเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีคนในครอบครัวหรือเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด

ตารางที่ 40 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวหรือเครือญาติ และระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของกลุ่มตัวอย่าง

ประวัติการกระทำผิดของ คนในครอบครัว	ความรุนแรงสูง	ความรุนแรงต่ำ	รวม
ไม่มี	71 (28.4%)	131 (52.4%)	202 (80.8%)
มี	16 (6.4%)	32 (12.8%)	48 (19.2%)
รวม	87 (34.8%)	163 (65.2%)	250 (100%)

Chi-square = 0.056

Significance = 0.812

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านประวัติบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติกระทำความผิด กับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีประวัติบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติกระทำความผิด ร้อยละ 12.8 จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ส่วนผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว จะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ร้อยละ 52.4

เมื่อทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำความผิดของบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มกับ ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์

และสะท้อนขวัญ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ได้ค่า Chi-Square = 0.526 และค่า Significance = 0.812 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านประวัติการกระทำความผิดของบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม กับ ระดับความรุนแรงในกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญ ซึ่งผลปรากฏว่า ระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติกระทำ ความผิด และผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่มีบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติกระทำผิดไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน จึงสรุปได้ว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มไม่ว่าจะมีบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติกระทำ ความผิดหรือไม่ก็ตามจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญในระดับความรุนแรงที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.3 สรุปผลการพิสูจน์สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

ตารางที่ 41 แสดงผลสรุปของการพิสูจน์สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ยังโสดจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีครอบครัวแล้ว		✓
2. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาดำจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีการศึกษาสูง		✓
3. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ประกอบอาชีพ		✓

<p>4. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับ อบายมุขจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับ อบายมุข</p>		✓
<p>5. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่ อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำความผิดในคดี อุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรง สูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่อยู่ในสภาพแวดล้อม บริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด</p>		✓
<p>6. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่คบเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดจะ กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญใน ระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ คบเพื่อนที่ไม่เคยกระทำความผิด</p>		✓
<p>7. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับ ผู้เสียหายจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับ ผู้เสียหาย</p>		✓

<p>8. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีรายได้ครอบครัวต่ำจะ กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญใน ระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ มีรายได้ครอบครัวสูง</p>		✓
<p>9. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระหนี้สินจะกระทำ ความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่ มีความรุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มี ภาระหนี้สิน</p>		✓
<p>10. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีภาระเลี้ยงดูคนใน ครอบครัวจะกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญในระดับที่มีความรุนแรงสูงมากกว่า ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัว</p>		✓
<p>11. ผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่มีคนในครอบครัวหรือ เครือญาติมีประวัติการกระทำผิดจะกระทำความผิด ในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในระดับที่มีความ รุนแรงสูงมากกว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มที่ไม่มีคนใน ครอบครัวหรือเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด</p>		✓